

en daarmee evacueren naar Hoedekenskerke en dan per boot naar Terneuzen. We zijn daarheen gebracht en het allernoodzakelijkste mocht meegenomen worden. Ik met een grote beddezak op mijn schouder, Moeder met wat tassen Bets en Mientje eveneens en Liza ook goed bepakt en beladen, alwat we aan koffers en dozen konden meesjouwen. Gerard was toen nog maar 10 jaar, dus kon hij nog niet zo veel meesjouwen. Pie ging met ons niet mee, wat op zichzelf voor ons al een bittere teleurstelling was, maar zij zou bij Familie Weststrate blijven aan deze zijde van het water, op Baarland, daar zij voor eigen rekening een huisje konden huren. Eigenlijk vonden wij dat wel jammer, maar aan de andere zijde toch ook weer goed, daar zij dan per auto, indien zulks mogelijk was altijd nog naar Krabbendijke konden, wat zij dan ook nog al eens gedaan hebben ook. Wij moesten echter zeer veel achterlaten, daar we een goed gevulde winkel hadden. In die tijd verkochten we zeer veel sigaren en sigaretten en die hadden we veel.

Nu moesten er een 70 of 80 man hier blijven om de beesten weg te brengen naar de zak van Zuid-Beveland en ook voor bewaking, maar later zou blijken dat er daar ook wel onder zaten die nu juist niet zo erg betrouwbaar waren. Na onze terugkomst deden we althans daarmee droeve ervaringen op.

Het was een prachtige dag, die 10e mei 1940, maar wat een toestanden. We moesten eerst gaan lopen naar de Stationsweg, daar zou alles opgeladen worden. Wij hebben toen mensen gezien, die soms in geen 10 of 20 jaar ooit buiten kwamen, maar nu moesten ze wel, want alles moest weg. Oud en jong, klein en groot, moeders met zuigelingen, van alles zag je. Het was een triest ge zigt, niettegenstaande het zeer mooie weer. Een tocht om nooit te vergeten. Wat lag Goës daar vredig en we keken zo op het station, want juist Goës moest niet evacueren. En wij zo over 's Gravenpolder naar die boot, die ons en geheel Krabbendijke zou overvaren, naar Terneuzen. Daar gekomen zaten reed velen op hun schamele bezitting, veel op hun klompen en te wachten op de boot om ingeladen te worden. Het was dus nog maar steeds wachten tot heel het dorp zo wat er zou zijn. Het was de grote veerboot "Koningin Wilhelmina" waar heel het dorp op kon. Het leek ons echter al spoedig een zeer gewaagde tocht, daar onophoudelijk Duitse vliegtuigen in de lucht zaten en wie weet of ze juist deze boten niet onder vuur namen? Maar Goddank, wij kwamen behouden aan en nu maar aan het uitladen en weer op stap naar Zaamslag, met auto's. En wij maar sjouwen en zeulen met onze bagage en de Terneuzenaars ons maar aangapen en laten sjouwen, tot dat ze uiteindelijk gedwongen werden ons te helpen. Nou ik kon haast niet meer ook en Moeder ook niet.

Wij waren nog maar nauwelijks van de boot af, of daar had je het al, de sirene's begonnen te loeien en dan moest ieder dekking zoeken, want dat was luchtalarm en dan kwamen er duitse jagers over, die alles onder vuur namen. Of je dan ook weg wilde? Bij de mensen in de portieken en de gangen van de huizen dan maar vluchten. Maar zulks duurde maar even en dan werd weer het sein gegeven dat alles veilig was. Wij besloten om naar Zuster Bet te gaan, die toch in Terneuzen woonde. Wij zouden dan de andere dag wel naar Zaamslag doorreizen. Er zou wel gelegenheid wezen. We zijn toen die stad doorgesjouwd en waren van harte welkom bij hen. Haar Marien van Langevelde zei: je bent nu op het veiligste plekje dat je maar uitdenken kan. Het kwam echter 's nachts heel anders uit. Wij hebben zo wat geen oog dicht gedaan vanwege het overvliegen en laag over de huizen scheren van vliegmachines. Wij hebben ze dan ook al vroeg in morgen goedendag gezegd en zeiden dat wij hier in geen geval wilden blijven. Later zijn ze ook nog weggegaan naar Hoek bij Terneuzen.

Wij zijn toen doorgesjouwd naar Zaamslag, waar voor ons al verblijfplaatsen waren aangewezen de vorige dag. Maar die mensen waren ons af komen halen maar wij lieten die avond verstek gaan. Wij vonden onderdak bij een zekere Familie Wisse, de dorpsopzichter, die vroeger in 1903 architect was ge-